

# En polsk Familie.

W. S. G. Hauch.

## Anden Del. (Fortfat.)

Vi kom til nogle Huse, som laa paa Sletten, i et af disse sit jeg et taaleligt Værelse. Den store Engstelse og den bestandige Nattevagten havde virket stærkt paa mig, og næppe kom jeg til Ro, før jeg fik en heftig Feber, der fængslede mig til Lejet næsten i fets Uger. I al den Tid forlod min nye Veninde mig ikke, hendes Fader derimod vandrede, lebet af en lille Dreng, fra Dør til Dør i nogle Miles Omkreds, og alt hvad han vandt ved sin Sang, bragte han for at pleje mig, thi de Penge, jeg havde faget for min Jobbepels, var snart opbrugte.

Herfra stred jeg to Breve hjem, som Harpespilleren bragte til næste Landsby, men dette Sted ligger saa langt fra den almindelige Postvej, og Tidene var saa urolige, at disse Breve vel aldrig er komne til deres Bestemmelse.

Jeg var neppe kommen til Kræfter igen, før jeg truedes af en ny Ulykke. Russerne havde paa flere Steder overstrebet Grandstjerne, og hvis vi ikke stundte os affed, maatte vi falde i deres Hænder. Vi gav os straks paa Vejen. Det var en sold Dag, og jeg sølte nu stærkt Savnet af min Jobbepels. Vi frøgte os især for de vilde Kofatter, derfor opsteg vi de affedes Stader i Sævene, hvor Rytterne danskelig kunde trænge frem, men her ved nåbdes vi til at gøre mange Omveje, og til at fjerne os fra Menneskenes Boliger. Natten blev endnu tolvde, end Dagen havde været. Af Frygt for at opdagés, vilde vi ikke antænde Nød, men da vi til sidst hørte Ulvenes Hyl langt borte, maatte vi dog forsøge derpaa. Sangerens Datter slog Jib, mens jeg stulde samle tørre Blade og Kviste, men de vare frøse saa fast til Jorden, at jeg ikke kunde løsne dem, vi brød da tynde Grenne af Træerne, men de var for friske og vilde ikke brænde. Vi maatte derfor opgive vort Forsøg og vandte videre. Sneen snittede under vore Fødder, og jeg tror vist, jeg var ved at dø af Kulde. Endelig stod vi ved Stovens Ende, hvor vi øjnedes enkelte Ulyglimt mellem Træerne, og da vi kom videre, saae vi en Menge Baal, som var spredte over Sletten. Et af disse Baal syntes ganske nær, og vi saa tydelig, at det var en Bagtilde, hvorom der sad Soldater. Paa samme Tid stilled vi Heste, som stralte deres Halve over Rytternes Hoveder og søgte at nærme sig Jiben, men alerhydeligt saae je en hvid Hund, der stod mellem Rytterne nær ved Baalet. Vi ilede ind i Stoven igen, men til vor Forbavselse fulgte Hunden efter os. Den var dog ikke blid, men sprang bjæffende og ventlig op ad mig, dog hindrede den mig i at flygte. Kort efter blev vi omringede af Krigerne, der med Magt førte os hen til Bagtilden. Her saa jeg til min Forundring Casimir i russisk Uniform, og han syntes at befale over den hele Flok. Hunden var fidelio, der, lebet af sin Drift, da den urdslap fra Branden, havde opstegt sin Herre, som den nu fulgte.

Neppe fik Casimir Øje paa mig, før han befalede sine Folk at fjerne sig og lod mig og mine Ledfagere tage Plads ved Jiben, selv satte han sig ligeoverfor mig og betragtede mig længe uden at tale et Ord. „Hvorledes kommer De her, Leontine?“ spurgte han endelig. — „Og De, Casimir?“ sagde jeg. Herpaa svarede han intet, og vi sad tause ligeoverfor hinanden, mens Uerne oplyste de dunkle Ansigter omkring os. Til sidst brød jeg Tauscheden og fortalte med saa Ord mit Eventyr. — „Stat, Leontine, er De vandret over flige Heber og gennem flige Stove for at finde Deres Hjem igen!“ sagde Casimir. Kort efter stod han op, lafede en Pels om mine Skuldre og bragte mig sin Hest. — „Stig op, Leontine!“ sagde han, „inden i Morgen Aften skal De være i Warschau.“ Selv svang han sig nu op paa en anden Hest. Sangeren og hans Datter maatte tage Plads, hver bag sin Rytter, og saaledes galloperede vi til den nærmeste Landsby.

Landsbyen var fuld af russiske Soldater, der alle veg ærbødig tilside for Casimir. Efter kort Tid kørte en Slæde frem, hvori jeg tilligemed mine to Ledfagere tog Plads. Slæden blev fulgt af Ryttere, paa hvem Casimir forstrekede, at jeg trygt kunde stole. Før vi rejste, traadte han hen og rakte mig Haanden til Afsked. — „Altsaa haar de nu virelig i Rakte med vore Hænder?“ sagde jeg. — „Stod jeg ikke der, hvorledes vilde det da være gaaet Dem, Leontine?“ svarede han, efter disse Ord vendte han sig om og gik. — „Vend tilbage til Deres Landsmand, Casimir!“ raabte jeg efter ham, men jeg ved ikke, om han hørte det, jeg saa ham ikke mere.

De sjeendtlige Ryttere fulgte mig saa langt, som vore Landsmænds Stilling tillod, saaledes blev det mig ikke vanskeligt at naae vore Forposter, hvorfra jeg selv ilede til Warschau og fandt Tilflugt i dette Hus.

## 22. Kapitel. Strigsbegivenheder.

Det er Historikriverens Pligt at oversøe Tidens Hovedstrøm, Digteren derimod vdræler hest ved de mindre Sideskrømme og Hvirbler nær ved Rytterne; dette maa være vor Udfordring, naar vi her kun i Korthed omtale den egentlige Kamp, som vi ene skulle berøre, forsaavidt den staar i Forbindelse med de Personers Levnetsløb, vi her beskriver.

Udvalbert og Bonaventura fulgte som Frivillige med Rytteriet i Hovedarmeen, Czernin derimod stod paa den venstre Weichselbred under General Dwernicki. I den første Kamp ved Wienic, hvori Kanonerne alene gjorde Udslaget, deltog naturligvis de to Venner ikke. Kort efter kom Efterretningen om Dwernickis første Sejer, og en almindelig Jubel udbredte sig ikke blot i Hæren, men over det hele Land.

Nogle Dage sidligere, da en Del af Hæren stod ved

Kaluzyn, og da man ventede et stort Slag, saa Udvalbert og Bonaventura pludselig en tvindelig Skiftelse til Hest, der red henimod dem. Det var Leontine, som ved Efterretningen om Dwernickis Sejer, ikke kunde holde det ud i Warschau, og der nu kom for at kæmpe ved sin Broders Side.

„Hvad vil du her?“ spurgte Bonaventura. — „Mine Landsmænds Kamp lader mig ikke sove i Ro,“ svarede hun, „derfor vil jeg nu vaage og kæmpe med Eder.“ — „Hvad tænker du paa? hvorledes kan en Kvinde deltage i vor Strid?“ — „Jeg er ikke den første polske Kvinde, der strider for sit Land, og bliver sikkert heller ikke den sidste.“ — „D jeg heber Dem, vend tilbage til Warschau!“ raabte Udvalbert, „her er ikke Deres Plads.“ — „Min Plads er der, hvor mine Landsmænd kæmpe for Friheden.“ — „Stal da dette straalrige Øje ubittes af en sjeendlig Landsf?“ udbrod Udvalbert, „Al denne sne Haand afhuges, stal dette snevilde Bryst, der burde være et Kempel for Kærligheden, nedtrampes under Hestenes Fødder? Nej, det maa ikke ske, jeg vilde stæbe paa Balpladsen, mit Mod vilde forvinde, hvis jeg vidste, De var der.“ — „I Udvalbert! der er Kvinder nok i Warschau, der er nok tilbage, der kan pille Charpi og forvinde de Saarede,“ svarede Leontine. — „Og selv om De ingen Stabe led,“ vedblev Udvalbert, „hvorledes vil det lade Dem, der er ustyldig og ren, at dyppe Deres Hænder i Hjendernes Blod?“ — „Og hvis vi nu tabte et Slag,“ sagde Bonaventura, „hvis du fangedes og blev et Bytte for de vilde Sejerherter, hvad saa?“ — „Derimod berer jeg toende Raad hos mig,“ svarede hun og viste dem to Terzjoler ved sit Bælte, „men da I frøgte min Navnærelse saa meget, vil jeg ikke behøve Eder dermed.“ Efter disse Ord vendte hun sin Hest og red bort.

Bonaventura fik Tilbæljelse til at sælge hende, dog maatte han kun i kort Tid blive borte. Efter to Timer vendte han tilbage og fortalte, at hun nu havde fundet en Bolk, hvor hun intet havde at befrygte, og hvorfra hun næste Morgen vilde blive bragt til Warschau.

Den følgende Dag forefaldt den mærkværdige Træning ved Dobre hvor det berømte fjerde Regimente lagde Grunden til sin Hæder, og hvori nogle faa Batalioner i flere Timer modstod en uhyre Overmagt, anført af den russiske Overgeneral selv. Paa denne Dag fægtede ogsaa Udvalbert for første Gang ved sin Vaabenbroders Side, da Rytteriet blev angrebet ved Janowka. Paa Balpladsen lagde flere Mærke til en dejlig Pige til Hest, som stred i Rakte med de Øvrige, men Udvalbert saa hende ikke før paa Tilbagetoget, da han med Forærbelse bemærkede Leontine, der ganske rolig nærmede sig til ham og fortalte, at hun ogsaa havde deltaget i Kampen.

„Hvor har De da været fra i Gaar af?“ spurgte han. — „I denne Tid staa alle Hus aabne,“ svarede hun, „ikke langt herfra fandt jeg en Bolk, hvori jeg hvilede et Par Timer; uden at agte paa nogen Jndendring, red jeg derpaa tilbage igen, men skulde mig for Dem, indtil Kampen begyndte.“

Da det var umuligt at hindre denne besynderlige Stabning fra at udsjere sit Forsæt, maatte Udvalbert og Bonaventura vel finde sig deri. Hun red nu bestandig ved deres Side og delte alle Vejens Besværligheder med dem; hun var steds den første paa Pladsen om Morgenen, og den Sidste til Ro om Aftenen. Tidt overnatte hun under aaben Himmel, tidt slumrede hun et Øjeblik i sin Broders Telt, og alle Bekvemmeligheder bortvist hun med de Ord: „Jeg har fra min Ungdom af forberedt mig paa denne Kamp, og jeg er dani til at hvile paa den blotte Jord og at slumre i Træernes Grene.“

Sikkert glemmer ingen af dem, der i de Dage kæmpede nær ved Leontine, nogen Sinde det Udbrud, der skønne rante Kvindeskikkelse frembragte, som red iblandt dem med Gevær og Landse paa en isabelfarvet Hest. De fornemmere Officerer smilede venlig, naar de saae hende, men Soldaterne og de yngre Krigerne betragtede hende som et høgere Væsen, som en Skysengel, og hendes Navnærelse foragtede i overordentlig Grad deres Mod; ja selv efter Kampen var hendes Bifaldsmil den Ven, som den Tappe heftigst onskede. Paa en forunderlig Maade syntes ogsaa Himlen at vaage over hende, thi uagtet hun ofte trofede Døden og styrkede sig frem, hvor Kampen var heftig, og hvor Kuglerne hvøisiede i Græsset, saa kom hun dog aldrig til Slæde og modtog ikke engang det mindste Saar.

Selv Udvalbert fandt sig da i at se hende paa Balpladsen; ja i den Spænding, hvori han var, forekom hun ogsaa ham som en Skysengel, hvem Kuglerne ikke kunde naae, og hvem Jernet ikke kunde saare. Hans Mod svæledes ej ved hendes Navnærelse, tværtimod det voldske berøbed; Vedstheben om, at hun saae hans Daad, styrkede hans Aem og forboldede hans Kraft, saa det virelig lyfledes ham undertiden at udmærke sig selv iblandt de tætte Skarer, der omgav ham.

Midt under Strigens Anstregelser vedligeholdt ikke blot Leontine sin Sundhed, men hun var endog rasere og stærkere end hun nogenstunde havde været. Her adelt Bedrift af hendes Landsmand skulde hendes Øjne med en stærkere Glans, hver tilkæmpet Sejer udbredte et højsjælet Udbrud over hendes Aash. Hendes tidligere Strenghed mildnedes, og den fastslukkede Rosentrop syntes tun at have ventet paa Frihedens første Morgenstraal for at udfolde sine hundrede Blade for Lyset.

Udvalbert var til Stede i flere Træninger, hvori Soldaterne sejrede, ja i Slaget ved Wawer var han helbig nok til at afsæge et Sabelhug, der truede Bonaventuras Hoved.

Udvalbert bivaandede ogsaa det mærkværdige Slag ved Grochow, det første, Polakkerne tabte, stant deres tætte og langvarige Modstand mod en færbøbet Overmagt i Tidens længde gaaned dem mer end en Sejer, i det den vakte en hemmelig Frygt i Hjendernes Hjerter og ganske vandt den offentlige Mening for Polen.

Den første Følge af dette Slag syntes imidlertid ikke helbig den Polske Hær trak sig tilbage til Warschau, Forladen Praga antændtes, Russerne kunde ses fra Wobene, og Hovedstadens Begjæstring afstøfede af den højeste Stral.

Den sjeendtlige Frygt forsvandt dog snart, da en ny Sejer af Dwernicki tvang Hjenden til at fjerne sig fra

Byen, og da man siden erfarede, at denne alt havde efterladt sig tredive tusinde Døde paa de forskellige Balpladsfer og de dybe Moraber ved Warschau.

Men nu traadte det gamle Overmod frem igen, og i det Øjeblik, da man nepop burde samle alle Stridskræfter mod en overlegen Hjende, berøbede man Hæren sin bedste Anfører, i det man befalede General Dwernicki med sine tætte Tropper at forlade Kongeriget og at ile til det fjerne Wolhynjen for ogsaa der at udbrede Opstanden.

Efter Slaget ved Grochow blev Udvalbert og Bonaventura udnævnedes til Officerer, men kun den første modtog Udnævnelser, Bonaventura modtog den ej; „jeg vil ikke være bedre end den ringeste blandt mine Brødre,“ sagde han, hvorpaa han vedblev at kæmpe som Frivillig i Soldaternes Rækker.

I Warschau gensefandt Udvalbert Pater Vincent, der med sin Priors Samtykke var kommen hid i Spidfen for femhundrede nye Stridsmænd. Udvalbert saa ham arbejde paa Wolbens Befæstning midt imellem Børgerne, og efter Slaget ved Grochow var han en af dem, der med størst Held beroligede Folket og oprettede det sunkne Mod.

En Dag, noget før Hæren igen rykkede i Marken, modtog Bonaventura følgende Brev fra Oberst Czernin:

„Et forjærdeligt Billede jager Sønnen bort fra mit Leje, jeg vil derfor anvende det øvrige af Natten paa dette Brev.“

Jeg skriver ellers ikke gerne, dog denne Gang er der ikke andet for, jeg trænger til Meddelelse, og til Warschau kan jeg ikke komme. Hvad De vil fortælle Udvalbert af dette Brev, maa De selv bestemme, alt her han sikkert ikke erfare.

Dwernicki er en tæt General, og vi have sjaeret Hjenden, som De ved, I forgaars Aftes, den fjerde Maris, som vi til Lublin; vort Jndtog var glimrende, Staden var illumineret, og vi blev modtagne med almindelig Jubel, først i Morgen drage vi videre.

I Gaar, da jeg gik ud for at se Byen, blev jeg uformodentlig hilst af en gammel Ven, det var Fidelio, der logrende nærmede sig til mig. Af dens Navnærelse sluttede jeg, at dens Herre heller ikke var langt borte. Mig anede intet godt, det forekom mig ogsaa, som om Hunden betragtede mig med et sørgmodigt Blik. Den løb foran mig og drejede ind i en Dørgade, hvor den standfede ved et anseeligt Hus. Den saa sig nu om, ligesom for at være sikker paa, at jeg fulgte den, derpaa løb den op ad Trapperne og blev staaende uden for en Dør, hvor den tubede uhyelig. Jeg bankede paa, en Dørværter aabnede Døren og bad mig være stille, da der laa en haardt saaret Officer. „Det er ham, jeg søger,“ svarede jeg og traadte raft ind i Værelset.

Men jeg vilde ønske, at jeg aldrig var kommen berind.

Paa en prægtig Seng laa Casimir døgningsbleg, med et Udbrud i Øjnene, som jeg aldrig før har set hos noget Menneske.

„Lad Lægen blive borte!“ raabte han, „de gjejlige Jerntangere skulle aldrig mere røre mine blodige Saar, lad mig dø i Fred, siger jeg!“ dermed lukkede han sine Øjne.

„Casimir!“ udbrod jeg, og den Sng slog paany Øjnene op, jeg saa vel, at han kendte mig, dog syntes han ligegyldig ved min Navnærelse. Han lukkede atter sine Øjne et Øjeblik, som om han vilde sove, derpaa aabnede han dem pludselig igen; „jeg har mistet begge mine Ben, Dødel!“ sagde han, derpaa tab han en Tidlang stille.

„Det Bedste er ellers, at det ikke kan være længe, før den Leg er forbi,“ sagde han noget efter til.

Jeg havde været forbitret paa ham, opbragt i mit inderste Hjerte, men nu kunde jeg ikke faa et berøbedende Ord over mine Læber; siltende højede jeg mig ned og trykkede et Kys paa hans blege Mund.

Men det lod dog, som han gættede, hvad jeg ikke sagde. „Jeg ved, I betragte mig som en Landsforræder,“ udbrod han, „jeg har fulgt den fremmede Kvinde, som I kaldte hende; men nu er hun mig ikke fremmed, hun er mig kun altsor bekendt, thi hun er jo min Søster, og desuden —“ her tag han pludselig og stirrede med et forvildet Blik rundt om sig.

„Hvoraft ved Du det?“ spurgte jeg.

Da raft Casimir sig et Brev, som han havde baa-ret paa sit Bryst. Det indeholdt et Par Linier fra Emilie skreone med slæbende Haand, i hvilke hun aabenbarede ham den hele Hemmelighed.

„Huff, at De maa ligge rolig og ikke tale for meget,“ sagde Dørværteren, „det har Doktoren befaleet.“

„Jeg bryder mig fanden om Doktoren, jeg vil tale, naar jeg har Lyft, kommer saa Døden hurtigere berøbed, stal den være velkommen.“

Der syntes mig virelig, som om den stakels Dreng havde Ret, og jeg lod ham derfor sige, hvad han vilde. Nu fortalte han mig iblandt andet, hvorledes det var gaaet til, at han blev russisk Officer. Det vigtigste af denne Fortælling gentager jeg her, da den dog, som mig synes, indeholder et Slags Udslybning for ham.

Dengang han sidst forlod mig, red han om som et rasende Menneske og spurgte alle dem han mødte, om de ikke havde set Emilie. Til sidst kom han til et eenligt Hus, udenfor hvilket han saa den russiske Spion Zivan. Han gentog for ham sit sædvanlige Spørgsmaal, men Zivan syntes ikke at høre ham, vendte ham ryggen og ilede bort. Casimir vilde ride efter ham, da fik han Øje paa Major Zelter, der stod i Døren og vinkede ad ham. Det faldt ham ind, at denne Mand, der kendte saa mange Kroege, vel kunde give ham et godt Raad og være ham til Hjælp, hvorfør det ikke blev Zeltner vanskeligt at lotte ham indenfor, hvor Casimir fortalte hem Grunden til sin Fortvibelse.

„Hør!“ sagde Zeltner, „før Opstanden er dampet kan du, saalange du bliver i dette Land, aldrig gifte dig med Emilie.“ — „Hvorfør ikke?“ spurgte Casimir. — „Dine Landsmænd ville lade og forsløbe dig, hvis du gifter dig med en russisk Kvinde,“ svarede Zeltner. —

„Det bryder jeg mig kun libet om,“ svarede Casimir. „Men du vilde udsætte hende for Kræntelser og For nærmelser,“ bemærkede Zeltner. — „Den, der siger henk et eneste fornærmeligt Ord, stal saa med mig at bestille,“ svarede Casimir. — „Du er en raft Karl,“ sagde Zeltner, „naar du kunde vinde Emilies Haand, vilde du da gaa i russisk Tjeneste?“ — „Hvorledes stulde det hjælpe mig?“ spurgte Casimir. — „Trofskab er nu saa sjelden iblandt dine Landsmænd,“ svarede Zeltner, „at en Polak, der ikke følger sin Herre, vil blive baaren paa Hænderne baade af Røjteren og af Stormyrten; jeg selv formaar ogsaa noget hos den sidste, jeg stal give dig Anbefalingsbrev med, og til sidst naar du strider tækt, som du efter din Natur vil, og har flige Talsmænd som Røjteren og Stormyrten, da stulde din Fader være en ganske anden Mand, end han er, hvis han ikke gav efter.“

„Zeltner er en listig Ræv,“ blev Casimir ved, „og jeg, som kun tænkte paa, hvorledes jeg stulde faa Emilie igen, løb snart i Falden. Jeg opsteg Stormyrten, til hvem Zeltner gav mig et Brev, og som jeg endnu fandt, før han havde forladt Kongeriget; jeg blev venlig modtagen og fordelagtig anført, som det heber, og nu ligger jeg her, som du ser, det er den hele Historie.“

Da Casimir havde fuldenbent denne korte Fremstilling, der ofte blev afbrudt af Smertestrøg, sank han hen i et Slags Bødvæelse.

Noget efter samlede han igen sine Kræfter og fortalte mig, at han igennem Zeltner, den russiske Hær alt var rykket ind i Polen, havde erfaret Emilies Op-holdssted. Hun stred hende nu til og modtog nogen Tid derefter de Linjer fra hende, som han vilde mig. Da han havde modtaget disse, styrkede han sig som et rasende Menneske mod vore Kanoner og var derved kommen i den Tilstand hvori jeg fandt ham.

Dørværteren nærmede sig nu med et Lægemiddel, som han sagde, det var paa Tiden at tage. Casimir svarede, at han ikke tog en Draabe. — „Men det er Opium,“ bemærkede Dørværteren, „det Dæmper Smerten,“ — „Dæmper det Smertenerne, saa stal jeg nok tage det, om det saa var Gift,“ svarede Casimir og nedslugte med Begærlighed Lægemidlet, hvorefter han henvois i en urolig Søv, under hvilken jeg blev sidende ved hans Lje.

Først efter flere Timer slog han igen Øjnene op. „Er Du her endnu, Dødel?“ sagde han, derpaa taug han et Øjeblik.

„Jeg vidste ikke, at der var flige Smertes til,“ sagde han derpaa, „jeg har dog ikke frygtet, naar Kuglerne hvøisiede om mig, mit Hjerte slog utaalmelig, hver Gang Stridshesten vrinstede, Død og Fare strakkede mig aldrig; men saaledes at sjenberibes levende! — O Ingen ved, hvad det vil sige, uden den, som gennemgaar det. Naturen ghyer under Knuden, hver Nerde skælver, siger jeg Dig. — Al, og naar nu den uhyre Smerte er overskjaet, da mærker man snart, hvorledes alle Pulsse sørge, hvorledes alle Livsaander berøbedes over det uhyre, uerstattelige Tab. Sjælen føler da vel, at alle Livets Blomster ere visnede, at den evige Smertes Udbrud aldrig mere stal borte fra Kinderne, at den Sommerfugl, der brændt Vingerne, nu ingen Del mere har i Livets Slæder, ingen Trost har tilbage uden den, som Døden stænker.“

Jeg gøs ved de sidste Ord, thi der var et Udbrud deri som kun Sandheden kan give, og som neppe nogen Kunst er istand til at efterligne.

„De andre visnede langsomt,“ blev han ved, „det ene af deres Haar bliver graat efter det andet, en Rynke kommer langsomt efter den anden, og de mørke neppe, hvorledes Sommeren overgaar i Høsten, de har Tid at vandre sig til Vinteren, før den frembryder, og huft de neppe mer, at det engang har været Foraar; jeg berøbed, jeg var i det ene Øjeblik frisk og blomstrende, og i det næste en sønderknust Orm, der kun stilles fra Ormen paa Marken ved det Fortrin, at den kan føle Smerten stærkere. Giv mig mer Opium, mer endnu!“ Med disse Ord sank han tilbage paa sit Leje.

Jeg maatte nu gaae bort, Forretningen kaldte mig og først henimod Midnat vendte jeg tilbage.

Den Sng laa igen med aabne Øjne. „Hvad er Kløffen?“ raabte han. — „Halv tolv,“ svarede jeg, — „Hvad endnu ikke mere!“ fultede han, „har da Miniterne ubstrakt sig og bløvne til Timer? Jeg troede, det allerede var Morgen, og dog er der ikke endnu gaaet fem Minuter, siden jeg sidste Gang saa paa Ubrø.“

„Jeg havde alt længe endt denne Kval,“ sagde han kort efter, „hvis jeg ikke frygtede for, at disse Grindringer stulde bygge deres Bolk i Fortaadnessen og endnu bevæge sig paa Bunden af den tnuiste Hjerne ligesom Spøgelseser i de gamle Ruiner.“

„Hvilke Grindringer?“ spurgte jeg, thi jeg mente at det var Angeren over, at han havde foriget sit Fædreland.

„Grindringer om Emilie, em —“ De Ord, han nu ubtalte, bragte mig til at ghye i min endreste Sjæl, og de ere af den Art, at jeg ikke vover at berø dem til dette Brev, som muligvis kunde falde fremmede i Hænder.

I et andet Øjeblik syntes ogsaa mildere Følelser at røre sig i ham, han greb da min Haand, trykkede den og tattede mig, fordi jeg ikke gærfte slog Haanden af ham, han bed mig at hilse Udvalbert og sørge for Fidelio, den eneste Ven, hvis Godhed han ikke havde forspildt. Om sin Fader talte han med Harm og Forbitrelse og paa-stod, at han fornemmelig var stuld i al hans Ulykke.

Om Morgenen traf jeg hans Læge, han gav kun libet Haab, jeg drog Omfng for, at Casimir, hvis han kom sig noget, kunde blive ført hjem til mine Sjendomme i Sydpolen for der i Stilhed at plejes. Paa denne Dag tattede Casimir ikke saa meget, han syntes bedre at finde sig i sin Slæbne og tilsidst ogsaa, at Smerten var forminket.

Da jeg forlod ham, bad han mig igen om at hilse Udvalbert, dette løbede jeg og git min Lje.

(Fortfættet.)